

Prologas

Olimpija d'Arsa – štai kaip vadinosi vieta, kurioje ji gimė ir mirė.

Pretenzinga vila su *liberty* stiliaus priemaišomis, kurią jos senelis Guljeltas Grizentis užsigeidė pastatydinti būtent čia, šeimos sklype, vietoj tų kelių akmeninių sienų, tarp kurių glaudėsi visos ankstesnės kartos. Pavadino ją „Olimpija“, mat žalioje jaunystėje, prieš susikraudamas turtus, pūtė trimitą Paryžiaus Olimpijos koncertų salėje. O „d'Arsa“ pridūrė todėl, kad dvaras iškilo mažulytėje Pontevero miestelio seniūnijoje, tokį vardą gavusioje nuo aštuoniolikto amžiaus pabaigoje prasiautusio gaisro*. Iškilus statiniui jis pas vieną Kararos marmuro kalėją užsakė iškaldinti lentelę su vilos pavadinimu, atgabenti ją čia ir pritaisyti prie akmeninės sienos šalia vartų, kad visi žinotų – Grizenčiai prasimušė. Čia jis ir mirė su žmona, paskui čia mirė jo sūnus Pietras, o galiausiai – ji, anūkė Adaldžiza, perkopusi devyniasdešimt dvejus, kambariye, kadaise buvusiame svečių salonėliu. Užgeso savo lovoje, naktį, viena. Trečia tarp keturių brolių,

---

* *Arsa* (it.) – sudegusi. (Čia ir toliau – vert. past.)

vienintelė dar gyva, kiti palikuonių taip pat nepaliko. Adal-
džiza Grizenti nepanoro surašyti testamentu, paskutiniaisiais
metais užsukus kunigui atsisakė jį priimti, tad instituci-
joms teko suieškoti jos pusbrolių vaikus. Niekas nenutuokė,
kiek ji sukaupusi banke, vargšė tikrai nebuvo, bet godumui
sužadinti pakako ir vilos – joje buvo apstu paveikslų, kilimų,
senovinių baldų ir sidabrinių įrankių.

Dėl to palikimo Olimpijos d’Arsos vila ir buvo užant-
spauduota policijos lipdukais.

Dėl to palikimo jie ir rado visa kita.

Paveldėtojai

Paveldėtojų asortimentas platus it apdailos plytelių. Tarp jų būna sielvartaujančių ir triumfuojančių, abejingų ir godžių, graužiamų ilgesio ir lengviau atsidususių, būna mylėjusiųjų velionį ir būna tokių kaip Adaldžizos Grizenti sūnėnai ir dukterėčios. Giminytės linija atvedė prie dešimties pavardžių, notaro biure dabar sėdėjo visi dešimt. Devintas vanduo nuo kisieliaus, netgi ne visai sūnėnai ir dukterėčios, o pusbrolių, kurie vienas kitam irgi buvo pusbroliai, vaikai, amžiaus grupė – nuo keturiasdešimties iki šešiasdešimties. Buvo susėdę dviem akivaizdžiai atskirom grupelėm: Grizenčiai, išsaugoję šeimos pavardę ir tam tikrą finansinę gerovę, buvo įsitaisę kairėje, o Riboldžiai, nusigyvenusieji, susibūrę dešinėje. Tarpusavy nesišnekėjo, bendravo tik per notarą, kaip tie sutuoktiniai, kurie per skyrybų procesą liepia žodžius vienas kitam perduoti per teisėją, nors sėdi šalia. Jie buvo negražūs, ne fiziškai, bet jų negražumas taip sunkėsi išorėn, kad norom nenorom prisimindavai Hieronimo Boscho paveikslus. O štai notaras, Flavijus Aragona, buvo tikras gražuolis, taip apsipratęs su savo grožiu, kad pats jo nebematė. Rengėsi ekscentriškai, kompensuodamas kažin

kokį nematomumą, išorinį ir vidinį, kurį tik pats jautė. Kai kada pasijusdavo tarytum dingęs, nugrimzdęs giliai į save. Iš trumpo, bet neįveikiamo nuotolio, iš už rašomojo stalo ir paralelinės savo integralumo visatos, jis stebėjo, kaip tie dešimt giminių it grifai kapojasi ant vargšės tetos lavono, mėgindami atsipjauti didžiausią pyrago gabalą.

– Labai apgailestauju, – nutraukė jų pjautynes. – Bet tokios taisyklės.

Paveldėtojai nutilo. Kai kurie žvelgė į jį iš padilbų, mat ne patys pasirinko šį notarą, jiems per jauną ir per gražų, argi rimtas žmogus šitaip rengtųsi, be to, jis pratęs šmėžuoti televizijoje, tai, matyt, visą jo darbą nudirba asistentai ir sekretorės. Tačiau kiti, susirinkusiųjų didžiuma, džiaugėsi savo interesų atstovavimą patikėję garsenybei, apie kurią rašo laikraščiai, dėl to ir paskambino jam vos gavę žinią, norėjo atsiduoti į geriausiojo rankas. Flavijus patogiau atsirėmė į krėslą atlošą ir tūkstantąjį kartą ėmė dudenti savo mantrą.

– Ponia Grizenti mirė nepalikusi jokio testamentu ar nurodymų, išskyrus drabužius, su kuriais norėjo būti palaidota, nurodytus kambarinės, ir griežtą prašymą rengti uždaras laidotuves kaimo koplyčioje. Tiesioginių palikuonių neturėjo, gyvų kilmės šeimos narių nebėra. Tad giminystės linija veda prie tėvo šeimos, nes motinos šeimos linija su ja irgi nutrūkusi. Egzistuoja palikimo procento apskaičiavimo tvarka, ja ir vadovausimės.

Viena moteris pakėlė ranką it mokykloje. Ji buvo iš jų jauniausia, kaip tik jos vestuvėse prieš ketverius metus teta Adaldžiza paskutinįkart pasirodė viešai. Išskirtinės aplinky-

bės, nes pusbroliai niekad nesueidavo draugėn, Riboldžiai griežė dantį ant Grizenčių už tariamą nuosavybės išgrobstymą ir paveldėjimo teises, o Grizenčiai gyveno dangstydamiesi vis labiau skeldinčiomis tariamų kilmingųjų ir turtinųjų kaukėmis ir nenorėjo maišytis su bėdžiais pusbroliais. Tačiau tetos dalyvavimas abi puses pernelyg masino, tai buvo proga gražiai jai pasirodyti ir patekti jos malonėn. Per vestuves buvo padaryta nuotrauka su taja dama, apsupta visų dalyvaujančių sūnėnų ir dukterėčių, irgi paskutinė, vėliau patekusi į vietinį žurnaliuką. Flavijus mostelėjo moteriai, kviesdamas pasisakyti.

– Vadinasi, palikimas bus padalytas tik tarp mūsų dešimt? Skirtingu procentu, bet tarp mūsų?

Būtų buvę paprasta įvaryti jiems paniką, paaiškinti, kad jeigu būtų rastas koks laiškas ar raštelis, rašytas tetos ranka, ši procedūra būtų nebetaikoma ir prasidėtų teismai, bet nutylėjo, nes viskas ir taip buvo keblu.

– Taip, sakyčiau, taip.

Tariamoji nuosaka dėl sąžiningumo.

– Ar neturėtumėt atsižvelgti ir į kitus dalykus? – įsiterpė Gracianas Riboldis. – Tarkim, į tai, kas ją tikrai mylėjo? Kas ją lankė?

– Ką tai reiškia? – išsyk pasišiaušė Manuelis Grizentis. – Mes visi ją lankėm, visi!

– Aš net pakviečiau ją į savo vestuves! – iškart paantrino jo sesuo Estrela.

Šitai sukėlė eilines rietenas, kas ten vaikščiodavo, kokiais tarpais ir kokių tikslų vedamas. Flavijus kantriai juos nugesino.

– Šitai apsvarstyti būtų galėjusi ponija, bet aš teisiškai negaliu į tai atsižvelgti. Mes skrupulingai laikysimės giminytės linijos, nesant jokių velionės nurodymų, kitaip ir negalima.

– O kada sužinosim viso turto vertę?

Flavijus vis dėlto šyptelėjo. Prie žmonijos menkumo jis taip ir nesugebėjo priprasti.

o o o

Vos gavęs telegramą, nuovokiausias iš sūnėnų, Manuelis Grizentis, penkiasdešimt dvejų metų verslininkas, paskambino savo advokatui.

– Niekam negalima įeit į namą! Niekam negalima įeit, po velnių!

Advokatas netrukus jam papasakojo apie Civilinio proceso kodekso 752 straipsnį, kuriame teigiama, jog kaip turintis teisę į palikimą jis gali prašyti teismo užantspauduoti namą lipdukais, kad niekas nepatektų vidun. Manuelis staigiai pasitarė su savo seserim Estrela, paskui ir su pusbroliu Rudžeru – šis buvo baigęs teisę, bet vėliau atsidėjęs kitai veiklai. Pasinaudoję pažintimis jie kuo skubiausiai išsirūpino teisėjo nutartį, ir kai tik buvo išneštas Adaldžizos Grizenti karstas, Olimpijos d’Arsos durys buvo užrakintos, o raktai paimiti. Banko sąskaitoje galėjo būti kokia tik nori suma, pačios vilos vertė nebuvo daug žadanti, bet jos viduje glūdėjo krūva vertingų daiktų, tą jie tikrai žinojo. Paveikslai, papuošalai, baldai, buities rakandai ir greičiausiai dar pinigų, nes senolė niekur neidavo ir niekuo nepasitikėdavo. Kuo ji

mokėdavo tarnams, už maistą, sąskaitas, jei niekuomet nesigrynindavo pinigų? Ten galėjo būti pora milijonų, štai tokiu atveju būtų tikrai prasminga dalytis pyragą. Bet Manuelis Grizentis pusbroliais nepasitikėjo, ypač Riboldžių atšakos, jie buvo netekę šeimos pavardės ir socialinio tviskesio ir dėl poros grašių būtų griežęsi bet kokių niekšybių. Tad jam kilo mintis.

– Nusamdykim tą notarą, tą įžymų, apie kurį rašė visi laikraščiai! Numeskim karštą bulvę jam, viską atiduokim į jo vieno rankas. Jis toks matomas visuomenėj, kad turės griežtai laikytis taisyklių.

Taigi paskambino Flavijui Aragonai, ir kitiems teko su tuo susitaikyti, tai buvo garsus personažas, be abejo, brangus, bet juk išlaidas jie galės padengti iš palikimo. Ir štai jie čia, prabėgus dviem savaitėms nuo pirmosios telegramos, tįstančia seile besigviešiantys kažin ko baisiai paslaptingo, net, rodos, mitologinio.

o o o

Leticija Miljavaka pyškino kompiuteriu it žaibas. Ji nebuvo baigusi specialių studijų, kad galėtų dirbti pas notarą, tačiau buvo mokiusis ir laikui bėgant įgijusi tokių kompetencijų, kad toli lenkė didžiąją personalo dalį, nors popieruje tebebuvo sekretorė. Dėl to kontoroje visi giezė ant jos apmaudą ir nesuprato, ko išvis buvo priimta į darbą. Senieji kolegos buvo dirbę dar su Flavijaus Aragonos tėvu, irgi notaru, kai kontora dar buvo mažesnė ir padalyta tarp partnerių. Jie liko firmoje, kol pareigos buvo perduotos sūnui – senasis

išėjo į pensiją, o sūnus joje beatodairiškai įsitvirtino. Flavijų mėgo visi, nes jis buvo geras, tiesus, sąžiningas, protingas žmogus, neturėjo absoliučiai jokių trūkumų. Jie dievino jo keistą aprangą, manė, kad jis, perkopęs keturiasdešimtmetį, labai dailiai sensta, graudinosi dėl jo kalėdinių dovanų, kurios niekada nebūdavo banalios, dėl to, kad jis visad ateidavo į darbą pirmas ir išeidavo paskutinis. Tačiau nesuprato, kodėl jis įdarbino Leticiją Miljavaką. Kam asistente imti negražią, storą, nerangią moterį, nemokančią rengtis ir kalbėti viešai, moterį kompromituojančia, dviprasmiška praeitimi, patekusią į kriminalų skiltį, visiškai netinkamą ir nekompetentingą. Kodėl būtent ją, o ne, tarkim, kokią švedę manekenę, kuri nemokėtų nė žodžio itališkai, bet šalia jo bent nedarytų gėdos? Vis dėlto niekas nieko neklausinėjo, nebuvu paleistas nė menkiausias juokelis, mat svarbiausia buvo pagarba. Tačiau Leticija žinojo, ką jie apie ją mano, žmonės ne pirmą kartą taip į ją žiūrėjo, ji netgi vargiai atsiminė, kada būtų buvę kitaip. Ji išties buvo negraži, bent pagal dabartinius grožio standartus, svėrė keturiasdešimčia kilogramų per daug, plaukai buvo pasišiaušę, bepradedą žilti, o oda riebi. Net ir dėl jos kompetencijų Flavijaus Aragonos darbuotojai iš esmės buvo teisūs, ji čia buvo kaip balta varna, tačiau notaras nepanoro klausytis jokių priešgyniavimų. Laikė ją savo protežė ir buvo priglobęs po savo sparneliu.

Kadaise Leticija užsiėmė kuo kitu, buvo rašytoja, o tiksliau, rašytoja „vaiduokle“. Kūrybinis, nuo žemės atitrūkęs darbas – ji kurdavo ištisias visas, konstruodavo jas skraidinama liguistos, paranojiškos vaizduotės, kamavusios ją nuo pat vaikystės. Šiai vaizduotei ji nuo seno buvo davusi var-

da – Medina. Medina buvo to, kokia ji būtų galėjusi būti, projekcija arba jos tikroji užslėpta, giliai nukišta prigimtis, – ji jokio skirtumo čia nematė. Išoriškai Leticija stengėsi būti tokia, kokios norėjo kiti, o viduje Medina stūgaudama bylojo savo egzistenciją. Jos protas per daug visko prisigalvodavo, įsivaizduodavo visokias blogybes, visuomet negatyviai, bet kaip tik dėl šios vaizduotės ji ir galėjo prirašyti krūvą knygų ir tapti nepriklausoma, bent jau finansiškai. O štai žmogiškąja prasme Leticijai visuomet reikėjo kito žmogaus, jos pačios jai neužteko. Iš pradžių jai padėjo tėvai, gluminaimi tokios dukters, nesugebančios gyventi tikro gyvenimo, trapios, kompleksuotos, nesukalbamos. Galop jiedu priėmė vienintelį įmanomą sprendimą – niekada jai neprieštarauti. Nori būti rašytoja? Tai žinoma, kodėl gi ne? Nori kraustyti gyventi viena? Tai žinoma, kodėl gi ne? Nori įsigyti šunį? Tai žinoma, kodėl gi ne? Paskui atsirado draugės, kurios naudojosi ja vietoj degalinės ar laikino darželio, sukosi aplink ją it juodvarniai, sudarydamos įspūdį, kad ji pagaliau yra reikalinga. Galop, žinodama, kad nelabai turi iš ko rinktis, ji ėmė susitikinėti su vieninteliu vaikinu, kurį jai pamėtėjo gyvenimas, frustruotu žiauriu vyru, emociniu smurtautoju. Ilgą laiką draugavo su juo kęsdama nuolatinę siaubą, visad įsitikinusi, kad kitaip būti negali, ir pati puoselėdama neapykantą ir pagiežą tiems, kuriems gyvenime labiau pasisekė.

Leticija, gavusi progą, buvo pridariusi blogo, pasinaudojusi savo lakia vaizduote prikūrpė košmarų ir perdavė juos kitiems. Sunkiausiu savo gyvenimo etapu ji susipažino su Flavijumi ir įsimylėjo jį tiesiog mistiškai, tarytum dievą. Juodu kartu įsuko neįsivaizduojama įvykių virtinė:

į vieną rašytoją nusitaikė kažkoks beprotis, visa istorija nusidažė krauju, jos vaikinai mirė. Ji staiga visko neteko: darbo, pasitikėjimo, nebegavo rašyti knygų, šios durys užsivėrė, baigta, užritinta akmenimis, mažai trūko, kad ji būtų pakliuvusi į kalėjimą. Bet prieš ją nunešant šiam uraganui, Flavijus pasakė:

– Tavim pasirūpinsiu aš, tu eini su manim.

Jis neturėjo jokių priežasčių pateikti tokio pasiūlymo, bet visas tas siaubas, kurį ji išgyveno, palietė ir jį. Ir Leticija, vis dar sutrikusi ir sukrėsta, būtų norėjusi pasakyti, kad su juo eitų bet kur, net į pragarą, kad būtų sekusi paskui jį, nors jis būtų iškėlęs kirvį ir liepęs dėti galvą ant kaladės. Mylėjo jį taip karštai kaip pačią pirmą akimirką, ir tai buvo vienintelis dalykas, siejęs ją su daugybe kitų moterų. Jis šitai žinojo, buvo pernelyg protingas, kad nežinotų, bet visuo- met apsimetė priešingai. Elgėsi kaip geras draugas, stengėsi per daug jos neįskaudinti, rūpinosi ja, padėjo panaikinti jai mestus kaltinimus ir išgelbėjo nuo daugelio dalykų, tarp kurių – ir nuo jos pačios. Tada ji ėmė studijuoti kodeksų ir procesų, nors jos pareigos buvo vien perrašinėti nurodymus, kopijuoti dokumentus ir atsakinėti į elektroninius laiškus. Ji iš visų jėgų stengėsi užpildyti didžiulį išsilavinimo trūkumo vandenyną, skyrusį ją net nuo tų, kurie nešiodavo į kontorą kavą. Nebuvo kaip pateisinti jai mokamo atlyginimo, biure ji buvo parazitė, bet kaskart Flavijui krustelėjus ji pakildavo nuo kėdės, paimdavo aplanką su dokumentais ir nutursendavo jam iš paskos. Žodis „asistentė“ geriausiai apibūdino tai, ką ji ten veikė: asistavo, dalyvavo, buvo. Ne surašant aktus, bet kelionėse, prisistatymuose, spaudžiant

rankas, ar galėčiau jums ko nors pasiūlyti, dėkoju jums už viską, notare. Ji buvo ten, asistavo, liudijo, fiksavo kiekvieną to tobulo vyro kvėpsną, kiekvieną jo raudoną plauką, dar nepradėjusių slinkti, krustelėjimą, kiekvieną žydrų akių apsiniaukimą. O apsiniaukdavo jos dažnai. Mat Flavijus, kai jie du susipažino, buvo harmoningas ir visiškai save realizavęs žmogus. Ne šiknius, nors gražuolis, ne niekšas, nors turėjo galios, ne lepūnėlis, nors buvo turtingas. Flavijus Aragona buvo visiškai dorovingas, tiesus, niekada nesigundęs naudotis pažintimis, niekada nerodantis nepagarbos kitiems, niekada nemanęs turintis teisę į kokias nors privilegijas. Jis buvo įstatymo žmogus ir gyveno įsitikinęs, kad geras elgesys atneša geras pasekmes. Nors dirbo notaru ir buvo matęs blogiausias žmonių puses, tikėjo, kad įstatymų taikymas atveda prie garantuoto rezultato. Paskui gavo bejėgiškai stebėti tas kraujo upes, užpylusias Leticiją, ir jo tikėjimas žmonija bei taisyklėmis sumenko. Jis išliko doras, bet dažnai susimąstydavo, ar tai prasminga. Jo sveikas, kone asketiškas gyvenimo būdas nenukentėjo, vis dėlto kažin kas pakriko. To jis su Leticija neaptarinėjo, bet ji vis tiek žinojo. Kadangi skaitė ją lyg knygą, pažinojo kiekvieną šešėlį jo veide, kiekvieną jo kvapo pokytį.

Jie jį gesina,

kartojo sau. Kiekviena žmonių menkumo apraiška jam buvo lyg dar viena nusivylimo injekcija, o šį rytą jis jų gavo bene dešimt iš šitos prasisiekėlių gaujos, ponais apsitaisiusių kiauliaganių, angliširdžių. Leticija apie Adaldžizos Grizenti bylą žinojo viską, buvo išsišniukštinėjusi dokumentus nuo Ornelos, pagrindinės sekretorės, stalo, mat ši, kamuojama

kolito, dažnai lakstydavo į tualetą. Devyniasdešimt devejų metų senolė, po mirties palikusi nepalietą turtą ir visą ordą giminių barakudų, galandančių dantis, kad tą turtą išsidraskytų. Jie ten kiurksojo jau dvi valandas, kažin, kiek ir kokių šlykštybių sugebėjo prispjaudyti, dar labiau užnuodydami Flavijų, vargšas Flavijau, vargšas mano Flavijau, ką jie tau daro? Tad ji stengėsi apie tai nebegalvoti ir kuo sparčiau perrašinėjo kažkokio kooperatyvo prašymus, kuriais buvo siekiama pasisavinti seną apgriuvusią sodybą. Paskui išgirdo virstelint duris ir instinktyviai pakėlė akis. Dešimt barakudų ėjo laukan nunarintomis galvomis ir, kaip matyti, tuščiais nasrais. Paskutinis jų išeidamas atsisuko ir sviedė jau daug kartų girdėtą frazę:

– Turėkit minty, kuo greičiau baigsit, tuo geriau, – ir nūterseno paskui kitus.

Galop išėjo Flavijus, pavargęs, tarytum jo pečius būtų slėgusi per sunki našta. Leticija jau ketino stotis, bet jis užbėgo jai už akių.

– Ateik. Atleisk, kad taip skubu, bet reikia viską paruošti.

Ji nieko neklausinėjo, atsikėlė ir nusekė paskui jį. Niekas ir šįkart nekommentavo, nepamėtėjo nė menkiausio juokelio, visų svarbiausia – pagarba.

Bet širdy kiekvienas vėl savęs paklausė: kodėl ji? Kodėl Leticija Miljavaka?

o o o

Adaldžizos Grizenti paveldėtojų sprendimas tyrojo ore nuo pat tos akimirkos, kai jie įkėlė kontoron koją. Jie buvo

plėšrūs, nepasitikėjo vieni kitais, pusė šeimos buvo įsitikinusi, kad kita pusė mėgins ją apiplėšti. Susitarimas tarp jų iššyk pasirodė esąs nesvarstytinas, taigi liko tik vienas kelias – turto apyrašas. Kažkam teks persikraustyti į Olimpiją d’Arsą ir surašyti kiekvieną šakutę, kiekvieną knygą, bet kokį daiktėlį, koks tik yra name, iki paskutinio smeigtuko. Kai apyrašas bus pateiktas, nuosavybę teks vertinti ekspertams, o tada notaras padalys palikimą pagal įstatymą, bet pirmiausia reikia turėti tą sąrašą.

– Apyrašas turi būti įslaptintas, – primygtinai reikalavo Manuelis Grizentis. – Niekam kitam nevalia žinoti, kas viduj. Pirma reikia viską suregistruoti, o tada pateikti daiktų sąrašą, taigi jei ko trūks, mes žinosim.

Keisčiausia tai, kad jie šitai norėjo patikėti notarui. Flavijus dvejojo, tai tiesiogine prasme reiškė nebeturėti jokio ryšio su išore, kol darbas nebus baigtas, o tai galėjo užtrukti ne vieną dieną.

– Bet kodėl aš? – paprieštaravo. – Šitos pareigos gali būti patikėtos bet kam, tikrai nebūtinai notarui.

– Nes jūs nešališkas, be to, neturite jokių kitų interesų, kokius galėtų turėti kitas notaras.

Karti tiesa. Šlovė, garsus vardas, reputacija, visuomet buvę tokie svarbūs jo tėvui, buvo užmauta jam ant galvos ir budelio gaubtas dėl tos nesveikos reklamos, kurią visuomet padaro kriminalų skiltis, ir dusinte dusino jį. Jis tapo nepaprastai paklausus, ir šitai jį padarė tobulos pusiausvyros garantu. Paveldėtojai žinojo, kad jis sutiks, mat šios turto dalybės buvo persmelktos pagiežos, o Flavijus Aragona visiems buvo žinomas kaip didžiulis konfliktų maldymo meistras.

– Bet vienas aš to nepadarysiu.

Išsyk stojo ledinė tyla, dešimties barakudų pečiai įsitempė.

– Man teks pasišalinti iš biuro daugeliui dienų, palikti nebaigtas bylas...

– Man rodos, mes jums užtektinai mokame, – tuojau įsiterpė Gracianas Riboldis.

– ...ir jei kartais subloguočiau ir negalėčiau išeiti iš sklypo teritorijos, atsakomybė už tai būtų užkrautina jums.

Jis atidžiai parinko žodį „užkrautina“, tokį priešišką ir teisišką, kad jie išsigąstų.

– Ir ką?

– Vešiuosi savo asmeninę asistentę, – užbaigė Flavijus.

Šyptelėjo tik tie, kurie nė sykio nebuvo matę Leticijos Miljavakos – užtai Manuelis Grizentis ir išliko rimtas.

– Bet jos nesaisto profesinė paslaptis.

– Ją saistau aš, aš už ją atsakingas, bet kas, ką ji padarytų, bus priskirtina asmeniškai man.

Grizentis priėjo nutaisęs arogantišką miną, mat suuodė, kad notaro asistentė, nors baisi kaip karas, gali būti jo Achilo kulnas.

– Jei vienas iš judviejų iškels koją už sklypo arba jei nutekės kokia informacija apie turtą, jūs galite būti pašalintas iš notarų, ar žinote tai?

Aragona, išgirdęs šį grasinimą, linktelėjo, nors žinojo, kad „pašalintas“ – per skambus žodis. Vis dėlto jo reputacija nukentėtų, būtų sutepta, ir tai be galo įskaudintų jo tėvą. Taigi jis sutiko, pasiliko keletą dienų darbui biure suorganizuoti ir susitikimams perkelti. Tuo tarpu Leticija nagrinėjo popierius, kurių nesuprato, dėliojo reikiamus dokumentus ir ruo-

šė naujutėlaitį registrą. Jiedu su Flavijum kažkur vyko nebe pirmą kartą, bet pirmą kartą ruošėsi praleisti kartu kelias dienas, visiškai izoliuoti. Šitai jai buvo kažin kuo svarbu, ne dėl to, kad būtų puoselėjusi vilčių, o todėl, kad tai kurstė jos vaizduotę. Ir viskas, kas nutiks per tas užsidarymo Olimpijoj d'Arsoj valandas, virs mana jos ilgoms vienišoms naktims.